

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Lvdovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. V. Fama & sensus gravissimorum hominum de Ludovico.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

omnia. Interim tamen novo Urbani VIII. decreto, usque ad annum ab obitu ejus quinquagesimum, suspensum fuit totum hoc, procurandi publici cultus, negotium.

CAPUT V.

*FAMA, ET SENSUS GRAVISSIMORVM HOMINVM
DE LVDOVICO.*

I.

Quanta fuerit Ludovicus in existimatione virtutis, & sapientiae apud omnes, qui norant eum, prolixus ero, si demonstrare voluero verbis, ac tabulis eorum, qui hoc testati sunt. Obiter aliqua perstringam. Henriquez Pimentel, prius Vallisoletanus, postea Conchenensis Episcopus, ait; se, cum audisset Ludovicum esse virum perdoctum, excellentis, & heroicae virtutis, raræ, ac singularis prudentiae

& consilij, multum communi-
casse cum illo, tam de privatis ani-
mæ suæ rebus, quàm de Officio Pa-
torali, & obsequio divino; semper-
que invenisse in eo consilium &
consolationem, qualem promise-
bat sibi de illius sanctitate, doctrina
& prudentia. Talem etiam habitum
fuisse tota Vallisoletto, & ab omni
generis hominibus consultum,
tanquam virum perfectum, & extra-
ordinariæ virtutis, ac peritiæ magi-
strum spiritus. Joannes Hurtadus
de Mendoza, Archidiaconus de
Campo, dixit, à se annis 50. cogni-
tum, & habitum fuisse Ludovicum,
tanquam virum Apostolicum, vir-
tutis perfectæ, & raræ sanctitatis:
idemque judicium commune de
illo fuisse. Unde etiam ipse magna
cum reverentia semper egerit cum
eo; nec arbitrari se majorem ma-
gistrum spiritus extitisse illis tem-
poribus, aut etiam ullum, in quem
tanta

tanta simul prudentia, humilitas, amor DEI, zelus animarum, & acumen ingenij cōvenerint, quamvis non deessent, qui aliquo decorum istorum ei non cederent.

II.

P. Andreas de Ponte, Dominicanus, testatur eum, tum alibi, cum in Ordine suo, ut virum sanctum, venerationi fuisse: plurimosque Magnates ac Principes sibi gratulatos, quòd talem fratrem germanum haberet. Bartholomæus de Segura, Benedictinus, Concionator Regis Catholici, dixit, se felicè futurum, si mori potuisset illo presente. Joannes Requesenius, Marchio de Villar, se inter omnes, quos noverat, suspexisse capacitatem, & sanctitatem illius. Antonius de Campo Rotundo, Præses negotiorum Regis, sibi semper visam esse mirabilem ejus vitam, & exemplum. Joseph Gonzalez, è Consilio

Regis;

Regis, eum tanquam virum eximie
sanctitatis, ab omnis conditionis
hominibus consultum de sua salu-
tate; & hanc de illo opinionem etiam
post mortem fuisse. Mariana de S.
Joseph, Recollectarum Fundatrix,
scripsit, eum propter continuam
attentionem animi sui in DEO,
magnam omnibus, qui agebant
cum ipso, injecisse reverentiam,
& estimationem suæ sanctitatis,
propter quod etiam non potuerint
consuetudine ejus avelli. Mencia
de Padilla, notissimæ virtutis, pro-
fessa est, nullis verbis explicari pos-
se, quàm sublimis fuerit sanctita-
tis Ludovicus: séque à multis au-
divisse, nihil unquam in verbis, aut
actionibus ejus deprehensum, quod
non referret clarissimam virtutem,
quia semper omnes ad majorem
DEI honorem direxerit. Omitto
elogium D. Petri de Orozco, quo
in laudes Ludovici consumpsit o-
mnia

Regis

omnia myrothecia eloquentiæ, ni
 mio forsan, (ut alicui videri possit
 erga Patrem suum spiritualem
 dio, summis eum Sãctis adæquans

III.

Ponderosior videri poterit
 scopi Vallisoletani commendatio
 qui in suis ad Sũmum Pontificem,
 7. Aprilis Anno 1627. datis, post
 acceptas & discussas informatio-
 nes, de Ludovico sic scripsit. *Hunc*
virum insignem invenimus, multũ
processisse in omni genere virtutum,
& tam ardentem fuisse in amore
DEVM, ut inflammati affectus eum
perduxerint ad terminos amittendi
vitam, naturalem; salutis aliena
studiosum, & sollicitum, ut plus
annis 40. nemo viderit otiosum,
agentem semper cum DEO in oratione
aut Sacrificio, aut laborantem in
animarum, docendo, concionando,
fessiones excipiendo, dando consi-
respondendo ad proposita sibi dubia,
 present

ntia, ni presentibus ore; absentibus, qui un-
ri possent, sique eum consulebant, scripto; visi-
alem studio, consolando, exhortando infirmos,
aquantur assistendo peste correptis, alijs pietatis
operibus se occupando. In devotione,
erit Episcopi familiaritate cum DEO tam fuit
endario, carminibus, ut vir religiosus, gravis, do-
tificem, & boni exempli, cum prateriens
tis, postquam eius, audito magno fragore,
ormatio, quasi rumperentur trabes recti, ape-
at. Hanc rursus, viderit hunc venerabilem Pa-
m, multum, qui tum spiritu accensus, incipie-
virtutum, ut orare, splendore quodam divino ad
more erga mundum globi, medio corpore opertum;
tus eum illustrato capite & pectore. Et ut ex
mittendi verbis ejus, & gravi venerandaque
ena tam compositione membrorum, & actioni-
us quam facile erat colligere, incedebat in-
sum, sed continua presentia DEI. Totas noctes
oratione quando consumebat coram sanctissimo
in bono sacramento, cui singulariter devotus
ado, con- fuit; tam saepe illud visitando, ut alteri
consilia, pro sua occupatione sufficeret. Quotidie
i dubia, sacri faciendi causa surgebat e lecto.
presen- Ca 2 etiam

etiam in gravissimis morbis, ac debilitate corporis, ut videretur constare tantum pelle & ossibus. Quod si quid extraordinarium accidisset, ut (quod raro contigit) Sacrum ipse facere non posset, ex alterius manu divino se partem reficiebat.

IV.

Tam fuit humilis, ut singulari devotitate totam vitam suam celaverit revelationes, illustrationes, & favores, quos ei DEVS inter sua sancta exercitia exhibuit, ut nescirentur, donec DEVS alijs probata vita hominibus ea manifestavit. Cumque tam perspecta ac venerata prudentia fuerit, nunquam alicuius est ab eo verbum, quod oleret affirmationem sui ipsius, aut operum suorum raro silentio dissimulante dona divinitus ipsi data; & magna modestia subiacendo iudicium suum alijs, omni ex parte ipso inferioribus. Patientia fuit admirabili, ut nemo meminisset eum videre lamentantem in acutis doloribus.

gutta articularis, & alijs morbis,
 erant morsus acerrimi: ipsorum
 quos ita silentio pressit, ut longo tem-
 pore ignoti essent etiam domesticis. Hi
 sic eum debilitarunt, multis annis
 que ad mortem, ut mirati sint omnes,
 illa extrema infirmitate hominem
 esse vivere: docti adeo & experientes
 Medici, quibus perspecta erat eius con-
 stituitio naturalis, iudicarent eam ani-
 mam in tali corpore, sine miraculo, con-
 servari non posse; quod ipsum nota-
 turus hominibus de caelo est indica-
 turus, Contumelias, quibus oneratus est
 quando, sic accepit, ut nec verbo, nec
 modo se ulcisceretur, cum posset fa-
 ctissime. Permisit uno se oculo capi, ne
 manifestaret, quod patiebatur: atque
 hoc nulli dixit, nisi valde spirituali
 persona, ut suo eam exemplo animaret
 ad perferendos dolores, amore DEI,
 et silentio & patientia. Strictè serva-
 vit propositum, quod fecerat, non ape-
 riri, qua patiebatur, nisi ad hoc ad-
 strin-

stringeretur in conscientia. In toto corpore
 pore solam dexteram, & caput liberum
 à doloribus habuit: quibus tam valde
 fuit obnixus, ut semper se laboribus
 exerceret usque ad paucas horas ante
 excessum: in medijs doloribus, & ma-
 xima debilitate composuit, ac sua manu
 scripsit undecim volumina, qua emissa
 in lucem valde spiritualia & utilia,
 prater alios tractatus, quos scripsit
 reliquit.

V.

Puritas animi & corporis angelica
 fuit, ut sicut ejus Confessarij, viri reli-
 giosi, prudentes ac docti testantur, nun-
 quam, ne in generali quidem confes-
 sione deprehensum sit peccatum lethale,
 in quocunque genere; sed ne veniale
 quidem è genere mortalium. Imò refer-
 rūt, quàm exactè servavit votum, ante
 multos annos editum, non admittentem
 scienter ullum veniale: quod quidem
 votum, indicium & argumentum est
 magna perfectionis, quam in ejus acti-

in toto corpore
ut liberum
am valida
laboribus
poras ante
us, & ma
suam manu
ua emisit
& utilia
s scriptis
s angelica
virireli
tur, nun
m confes
m leshale
ne venia
Imò refe
rum, ante
dmittendi
d quidem
nium
ejus ac
niva

notarunt semper, qui sunt ver-
cum illo. Et quamvis Regula non
ligarent sub peccato, tamen eas tam
fectè servavit, ut nullam sit un-
am visus transgredi, nec ea, qua Su-
iores ordinaverant; neque repu-
antiam unquam ostendit in obedien-
Imò cum esset Rector, & Provincia-
uniè subditis eum subjecisset, quoad
nitentias, & asperitates corporis, ne
rore spiritus modum excederet, prom-
& accuratè illi obediit,

VI.

Paupertatem totam vitam suam tam stri-
tam servavit, nihil ut amplius admit-
ret, quam præcisè necessarium regen-
corpori, & libros ad sua studia. Ejus
sinentia in admirationem rapuit
us amicos, ac pœnitentes, quod in-
ta infirmitate & indigentia nihil
delicati admitteret, neque aliud quid-
quam per modum medicamenti. Præ-
avit se delicijs fructuum, & alijs, pro
stentando se contentus pauxillo car-

nis concisa, quam tamen post horas pau-
 cas reijcere cogebatur, ideoque cibum
 insipidus ei magis tormento, quàm de-
 lectationi fuit, ac fassus est, si liceret, se
 potius excessurum è vita, quàm cibum
 sumpturum. Tam inclementer habuit
 suum corpus quoad alia genera penitenti-
 æ, ut etiam tempore, quo per quiete-
 rem reficiendum erat, modico, quod
 orationi subtraxit, illud somni capi-
 endi causâ in nudum asserem abijceret:
 cilicijs utebatur valde sæpe: flagellabat
 se atrociter quotidie, tametsi videretur
 nihil habere, nisi ossa; abstinere re-
 creationibus concessis, neque visus est
 ullam relaxationem quarere: patieba-
 tur ardentem & continuam sitim, neque
 tamen unquam bibit extra consueta
 tempora cibi sumendi; fuitque potus
 ejus paucarum unciarum: & cum sitis
 gliscentibus morbis accenderetur, raro
 visus est aliquid ei concedere.

VII.

Providentia DEI sic afficiebatur, ut
 magnam

magnam in ea quietem inveniret ani-
ma sua, & omnes hortaretur ad eam
illa quarendam, omnino se resignan-
tem in eius amorem paternum: suadens
ut in suis afflictionibus habeant in
memoria & corde hæc verba; Fiat,
Domine, in me, de me, per me, cir-
ca me, & circa omnia mea, tua san-
ctissima voluntas, nunc, & semper,
in æternum, amen. Atque his,
inimo cordis sensu prolatis, ipsemet in
suis doloribus peribat levamen. Iudicia
DEI venerabatur profunda cum reve-
rentia, & cum in Psalmis occurrerent
hæc verba: Terribilis in consilijs
super filios hominum, illa singulari
ponderatione recitabat. Ea, quæ DEVS
circa animas decernit, & gravitatem
culparum suarum, tam viria apprehen-
sione conceperat, ut cum surgeret ab
examine, semel, iterumque contremue-
ris locus, in quo erat.

VIII.

In magisterio spiritali tam excel-
lens

lens fuit, ut videretur penetrare corda
 venientium ad se consilij causa, decla-
 rando eis dubia sua, qua ipsimet expli-
 care non poterant. Nec scitur ullus ab
 eo recessisse, cui satisfactum non sit. Et
 propter hanc intelligentiam, & ma-
 gnam suam doctrinam, ac sapientiam,
 quam DEVS ei dederat, venerunt ad
 eum in suis dubijs, tanquam ad oracu-
 lum, ex omni genere hominum. Eccle-
 siastici & saculares, Nobiles, Dynasta,
 Pralati & Religiosi: quibus omnibus
 dabat consilia, & directionem, magno
 cum Zelo, charitate, & satisfactione,
 fructuque animarum suarum.

IX.

Gratiam habuit à DEO cognoscendis
 cogitationes hominum; quas & mani-
 festavit quibusdam, pro ipsorum bono.
 Prædixit futura, qua etiam sic evenê-
 re, sicut ipse prædixerat. Habuit mul-
 tas Revelationes à DEO, quarum ali-
 quas sua manu scriptas reliquit, sed
 præ humilitate, absque suo nomine, con-
 sensus

... corda
... decla-
... expli-
... llus ab
... sit. Et
... ma-
... niam,
... ant ad
... pracu-
... Eccle-
... pasta,
... nibus
... agno-
... rione,
... cendi
... mani-
... bono.
... venē-
... mul-
... ali-
... sed
... con-
... ruit

... dicitur dixisse, quod eas habuerit aliquis
Societate. Multos alios favores, &
... rationes miraculosas accepit à DEO,
... r sanctos Angelos. Cæpit scribere
... os libros peculiari impulsu, & instin-
... tu divino ad hoc opus eum vocante,
... am defecissent ei vires ad alia mini-
... ria, è sancto instituto sua Religionis.
... Doctrina horum librorum, & spiritua-
... us fructus ex eis, in tota Christiani-
... tate, collectus, clarè testantur, quo spi-
... ritu scripti sint: quando in omnes ferè
... linguas Europæ translati, extendunt
... ad omnes Fideles institutionem, & ma-
... gisterium huius sapientis, & religiosi
... viri; qui in illis adhuc laboravit pau-
... cis horis ante mortem, & dum etiam-
... tum scriberet, petivit ultima Sacra-
... menta, gnarus adesse jam ultimam ho-
... ram vite sue. Hæc hætenus pius ac
... zelosus ille Prælatus: qui cum ad-
... didisset felicem Ludovici mortem;
... frequentiam eorum, qui ex omni
... ordine, ac natione præcipuorum
... homi-

hominum, illi venerunt exequias, & communem acclamationem, & prædicationem ejus sanctitatis; re-velatam hominibus, probatæ virtutis & exempli, gloriam ejus, & honorem, quem inter cœlites habet; beneficia divinitus ad eius invocationem impetrata; ac denique miraculum corporis, posteaquam ultra 20. menses ac totidem dies, terræ infossus fuerat, ita cœpti corrumpi, ut sine omni fœtore cœset, ac cerebrum integerrimum intacta; humillima supplicatione petit à Summo Pontifice, ut pro communi solatio, & ornamento Ecclesiæ, ad honorem & gloriam DEI, dignetur jubere, ut ritè fiant informationes juridicæ,

X.

Humanis testimonijs accedat unum è cœlo. Audierat Marinus de Escobar, cum informationes de Ludovico sumerentur, se quoque

inter-

denfua
inter
religi
illo.
cana
teger
treme
fition
DEO
tatis.
S.Fra
vico,
veriu
intui
ficati
ne m
nem
bis J
Te on
quas
ta fin
tione
quand
nerab
rabile

interrogatum iri, ut ea referret sub religione juramenti, quæ norat de illo. Anxia super hac re, quòd arcana sua nulli, nisi Confessario detegere soletet, & nunquam cum tremenda divini nominis interpositione aliquid edixisset, sæpius à DEO petivit exitum ejus perplexitatis. Cùm adfuit illi conspicuus S. Franciscus Xaverius, cum Ludovico, & quatuor Angelis. Stetit Xaverius, Ludovico sedente in solio, & intuitus Marinam multa cum significatione amoris, omni dubitatione mentis per claræ lucis infusionem exempta, dixit ei disertis verbis. *In tuo juramento dicas hæc verba: Te omnes revelationes & visiones, quas dixisti, pro certo habere, quòd totæ sint à Domino nostro, cum approbatione Confessariorum tuorum; & quòd, quando erat occasio loquendi de hoc venerabili viro, semper audieris admirabiles virtutes, & res magna religionis,*

nis, exempli, spiritus & sapientia: & sic
 triginta circiter annis, quibus egisti
 cum eo de gubernatione anime tue, &
 illi confessa es, idem fueris experta cum
 valde magna charitate, ac zelo iuven-
 di animas, devotum & sanctum spiri-
 tum, admirabilem & sanctam doctri-
 nam. Ad hæc omnia tacente Ludovico,
 dicebat illa intra se; Sæcte Pater,
 Ludovice, cur nihil dicis ad ista,
 quæ audivisti? cui cogitationi Ludovicus
 respondit, se contra divinam
 veritatem niti non posse. Subintu-
 lit S. Xaverius, DEVM esse summam
 Veritatem, quæ nec fallere potest,
 nec falli. Admirati porrò, cur stan-
 te Apostolo Indiarum sederet Ludovicus,
 dixit Xaverius; scias apud
 Beatos magistros sacræ Theologie
 institutis & illustratis à Spiritu sancto,
 qualis Pater hic fuit, sua quoque
 esse insignia, & notas magistris suis
 & quod scripsit hic sanctus Pater
 inspiratū à Spiritu sancto scripsit
 & sic

Senfu
 & sic
 se de
 cum
 hono
 ac m
 alia c
 spect
 H
 vico
 R. P.
 Soci
 Qua
 ac di
 mate
 prop
 quan
 cõpo
 & su
 striu
 existi
 ama
 tum
 profi
 rum
 velle

& sic omnibus Christianis tradidisse doctrinam perfectionis. Postea, cum docuissent eam, quanto in honore oporteat habere Magistros, ac ministros doctrinae coelestis, & alia quaedam privatim ad Marinam spectantia, desierunt videri.

Hæc de venerabili viro, Ludovico de Ponte, ex ejus vita, per R. P. Franciscum Cachupinum, Societatis nostræ Theologum, & Qualificatorem sancti Officij, fuscè ac diligentissime Castellano Idiomate, summa cum fide, tam ex proprijs Ludovici manu scriptis, quam ex juratis informationibus cõposita, placuit excerpere; quòd & sufficere ad cognitionem illustrium rerum, ac virtutum illius existimarem, & Lectori, brevitatis amanti, ad aliquem animi sui fructum indè colligendum. Nos etsi profitemur Beatorum & Sanctorum honores illi arrogare non velle, cum id judicium solius sit
Sedis

Sedis Apostolicæ: audemus tamen
eam beatitudinem illi, adhuc in
terra degenti, asserere, quam S.
Ambrosius constituit in *altrudine*
sapientia, suavitate conscientia,
sublimitate virtutis: quæ omnia
fuerunt in eo luculentissima.

MONITA QUÆDAM, ET
SENTENTIÆ EX MEDITA-
TIONE COLLECTÆ AB
LVDOVICO, ET AB
eodem annotata.

1.

FAC pro DEO, quod potes; &
DEVS faciet pro te, quod tu
non potes.

2. Bene fac parva; & DEVS te
iuvabit, ut possis majora.

3. Ne differas bona tua propo-
sita: quia si jam non facis, quod
potes, quotidie poteris minus.

4. Accipe dulcia huius vitæ pro
amaris, amara pro dulcibus, &
bibis pacem.

eib52

5. H